

Sygn. akt V KK 398/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2019 r.

sprawy **M. L.** ,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w P.,

z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.,

z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt II K (...)

### **postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

M. L. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 5 lutego 2016 r. w J. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 6,25 g netto oraz środków odurzających w postaci ziela konopi o łącznej wadze 53,16 g netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. w dniu 13 lipca 2016 r. w J. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi o wadze 1,13 g brutto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Z., wyrokiem z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał M. L. za winnego popełnienia obu zarzucanych mu przestępstw i za czyn z pkt 1. na mocy art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, a za czyn z pkt 2. Na mocy art. 62 ust. 1 tej ustawy wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe połączył i wymierzył karę łączną roku i miesiąca pozbawienia wolności zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę M. L. , wyrokiem z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, obciążając oskarżonego kosztami procesu.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego M. L. zarzucając:

1. „rażące naruszenie prawa materialnego art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na wyrażeniu przez Sąd odwoławczy błędnego poglądu prawnego, jakoby wystarczającym do przypisania oskarżonemu możliwości popełnienia przestępstwa jest określenie wagi brutto posiadanego narkotyku wraz opakowaniem (folią srebrną), w sytuacji gdy ta substancja nie została zabezpieczona w prawidłowy sposób, w toku postępowanie nie ustalono czy substancja ta została rzeczywiście zabezpieczona, nadto nie istnieje ekspertyza biegłego określającego skład tej substancji, a zarzut opiera się jedynie na przeprowadzonych badaniach za pomocą narkotestera. Nadto waga opakowania, w którym znajduje się środek odurzający nie może być brana pod uwagę, prowadziłoby to bowiem do wypaczeń w zakresie rzeczywistej

ilości narkotyku, a co z a tym idzie, z powodu braku dowodu, niemożliwym jest ustalenie czy posiadana przez M. L. ilość substancji psychotropowej, była wystarczająca by rodzić odpowiedzialność karną;

2. rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj.:

- a) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez niewskazanie w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku powodów, dla których ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznane zostały za prawidłowe, jak również odstępianie od należytego wskazania, jakie fakty uznane zostały przez Sąd Okręgowy za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze sąd oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym zeznań nie tylko M. B., ale i innych świadków tj. K. N., R. S. , K. N. , C. L. , M. R. , Z. L. ,
- b) art. 232a § 1 k.p.k. poprzez brak przechowania substancji odurzających w miejscu i w sposób zapewniający ich należyte zabezpieczenie, a co za tym idzie doprowadziło to braku możliwości weryfikacji wersji zdarzeń wskazanych przez oskarżyciela i oskarżonego. Ponieważ wątpliwości tych nie sposób było rozwikłać przy użyciu dostępnych dowodów, należało uznać, że M. L. nie dopuścił się tego czynu”.

Podnosząc te zarzuty obrońca skazanego wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania lub w razie stwierdzenia, iż skazanie jest oczywiście niesłuszne o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja obrońcy M. L. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., z uwagi jednak na złożony przez obrońcę skazanego wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w kasacji.

Odnosnie zarzutu 2a) należy stwierdzić, że nie ma racji skarżąca twierdząc, że Sąd I instancji, a za nim Sąd Odwoławczy, nie wyjaśnił dlaczego w zakresie

pierwszego z czynów przyjął, iż zachowanie M. L. wypełniło znamiona dyspozycji przepisu art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy w P. ustosunkował się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego, w tym naruszenia przez Sąd I instancji przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. Należy podkreślić, że w apelacji, w zakresie tego czynu stawiany był zarzut jedynie obrazy właśnie art. 7 k.p.k., a więc podnoszenie obecnie zarzutu naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. powiązanego z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie wydaje się być zasadne. Wbrew natomiast twierdzeniu autorki kasacji Sąd odwoławczy podał czym się kierował wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji obrońcy oskarżonego uznał za niezasadne i to w taki sposób, że możliwa jest obecnie kontrola kasacyjna orzeczenia tego Sądu. Skarżąca nie wskazuje natomiast w kasacji na nietrafność czy też nielogiczność w rozumowaniu Sądu II instancji, który wykazuje, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania, zostały dokonane z rażącym naruszeniem zasad prawa procesowego, w tym wynikających z art. 7 k.p.k. Sąd Odwoławczy słusznie podkreślił, że Sąd Rejonowy, w niezwykle analitycznym i wnikliwym uzasadnieniu wykazał dlaczego nie obdarzył wiarygodnością zeznań M. B.. Sąd odwoławczy dzieląc te wnioski Sądu I instancji, również zauważył, że nie znajduje żadnych podstaw do odmiennej oceny dowodów i uznania, że wyjaśnienia oskarżonego oraz świadka M. B. są wiarygodne i mogą stanowić podstawę do dokonania odtworzenia stanu faktycznego. Wprawdzie faktycznie Sąd Odwoławczy nie odniósł się wprost do zeznań świadków wskazanych w apelacji tj. K. N. , R. S. , M. R., C. L. i Z. L. , jednakże to ostatnio wskazane zauważenie pozwala w pełni przyjąć, że zeznania tych świadków były również w polu zainteresowania tego Sądu. Przypomnieć należy, że zeznania tych świadków miały jedynie wesprzeć twierdzenia obrony, że to nie M. L. był właścicielem środków psychotropowych i środków odurzających znalezionych w domu oskarżonego, a M. B. oraz że oskarżony nie miał świadomości ich posiadania, co zostało podważone przez oba Sądy.

Zarzut z pkt 1 kasacji, sformułowany jako obraza prawa materialnego art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, okazał się w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, sprowadzającym się do

kwestionowania przyjętej w opisie przypisanego M. L. czynu z pkt 2, wagi środka odurzającego. Sąd Najwyższy wielokrotnie natomiast wyrażał pogląd, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Nadto podnosząc w istocie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skierowana jest przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie przeprowadzał dowodów ani też nie dokonywał odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, dzieląc całkowicie sposób rozumowania Sądu Rejonowego, który w pełni w tym zakresie oparł się na opiniach biegłych oraz protokołach z przeprowadzonych w sprawie czynności związanych z zabezpieczeniem w dniu 13 lipca 2016 r. środka odurzającego. Obecnie w kasacji skarżąca usiłuje podważyć ustalenia Sądu I instancji, iż przedmiotem opinii M. K. była również substancja pochodząca z tego czynu oraz ustalenia co do jej wagi. Na obecnym etapie postępowania nie jest to jednak dopuszczalne, ustalenia faktyczne w tej sprawie mogły być kwestionowane jedynie na etapie postępowania apelacyjnego.

Odnośnie zarzutu 2b) tj. naruszenia art. 232a § 1 k.p.k. który to przepis reguluje sposób przechowywania m. in. środków odurzających i substancji psychotropowych, należy stwierdzić, że ten zarzut skierowany jest również przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, a skarżąca nie wykazała, aby Sąd Odwoławczy rozpoznając apelację mógł naruszyć i to w sposób rażący ten przepis, szczególnie że przepis ten nie był przedmiotem apelacji obrońcy, a Sąd ten go nie stosował przy jej rozpoznawaniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o treść art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.